

ἔχει ἀνάγκην καὶ λοιπὸν γενναίως δίδων εἰς αὐτὸν ἐξ τάλληρα, λέγει αὐτῷ — λάβε τα καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ, υἱαίνα.

— Στάσω, στάσω, φωνάζει ὁ ληστής, βλέπω ὅτι ἔχεις ἄλλο ἐν ἀκόμῃ τάλληρον, καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ λάβω.

— ὦ κύριε, ἀποκρίνεται ὁ περιηγητής, γενοῦ εὐχαριστημένος. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπτά ταλλήρων μου ἔλαβες τὰ ἐξ, καὶ τώρα μοὶ μένει μόνον ἐν ἑνα μὲ φέρῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου μου.

— Δός μοι λέγω καὶ τὸ ἔβδομον τοῦτο τάλληρον, πάλιν φωνάζει ὁ ληστής, προβάλλων τὸ δῖπλον αὐτοῦ κατὰσθητα.

Πῶς σὰς φαίνεται, μικροὶ μὲ φίλοι, ὁ ληστής οὗτος; Βεβαίως ὁ χειρότερος κλέπτης τοῦ κόσμου. Θέλετε νὰ μάθητε τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Λοιπὸν, ὀνομάζεται οὗτος — τῆς Κυριακῆς παραβάτης.

ΑΛΛΑ ΒΛΕΠΩ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ.

Μικρά τις κόρη ἐπὶ κλίνης κατέκειτο ἀσθενοῦσα τόσον ὥστε ἡ νόσος εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν ὁρασίν της. Ἐν τῇ συγκινήτικωτάτῃ ταύτῃ θλίψει της τὴν ἐπισκέφθη ἡμέραν νινὰ ἡ διδασκάλισσά της καὶ τὴν ἠρώτησεν, Εἶσαι ἐντελὼς τυφλῇ, Μαρία;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ βλέπω τὸν Ἰησοῦν.

— Πῶς βλέπεις τὸν Ἰησοῦν; εἶπεν ἡ διδασκάλισσα.

— Μὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς καρδίας μου, — ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ ἀσθενής. Εὐδαίμων Μαρία! Ἐγνώρισε πραγματικῶς τὸν Κύριον.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΝ ΙΝΔΙΑΙΣ.

Ἐτυπώθη καὶ δημοσιεύεται ἤδη ὁλόκληρος ἡ Γραφὴ εἰς δεκατέσσαρας τῶν κυριωτέρων γλωσσῶν τῶν Ἰνδιῶν ἡ δὲ Καινὴ Διαθήκη εἰς πέντε ἄλλας γλώσσας· μερικὰ δὲ ἄλλα βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Και-

νῆς Διαθήκης εἰς ἐπτά ἄλλας· ὥστε σήμερον ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἡ ὁλόκληρος ἡ ἐν μέρει ἐτυπώθη καὶ δημοσιεύεται εἰς εἴκοσι καὶ ἐξ τῶν λαλουμένων γλωσσῶν τῶν Ἰνδιῶν.

Η ΦΙΛΙΑ.

Εἰς τοὺς ἀνθρώπους φθείρονται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα, Ὅμως ἐμμένει ἀφθαρτος ἡ ἀληθὴς φιλία.

Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανώνει· Καὶ ἡ φιλία ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν των μόνη.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΟΝΟΣ ΤΟΥ.

Γέρων τις καὶ μικρὸν παιδίον ὠδήγουν ὄνον εἰς τὴν πλησίον ἀγορὰν διὰ νὰ τὸν πωλήσωσι. « Πόσον ἀνόητος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος », εἶπέ τις ἀπαντήσας αὐτοὺς καθ' ὁδόν. Προβαίνει πεζὸς μὲ τὸν υἱόν τε, ἐν ᾧ ὁ ὄνος του εἶναι χωρὶς φορτίον! Ὁ γέρων ἀκούσας ταῦτα ἐκάθισε τὸν υἱόν του ἐπάνω τοῦ ὄνου, αὐτὸς δὲ ἐπορεύετο πλησίον συρίζων.

— Καὶ πῶς, ἀχρεῖ! ἀνέκραξεν ἄλλος τις εἰς τὸ παιδίον, ἀρμύζει εἰς σὲ νὰ κάθῃσαι ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἐν ᾧ ὁ γέρων πατήρ σου προβαίνει πεζός; Ὁ πατήρ ἀκούσας τὴν ἐπίπληξιν ταύτην κατεβίβασε τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν ὄνον, καὶ ἀνέδωκε αὐτός.

— Κυττάξετε, εἶπε καὶ τις τρίτος, πῶς αὐτὸς ὁ παλὸς γέροντος κάθεται μακρὸς πλατὺς ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον, ἐν ᾧ τὸ δυστυχεὲς παιδίον του σχεδὸν χωλαίνει ἀπὸ τὸν δρόμον! Ὁ γέρων μολὶς ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ἀνεβίβασε τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἐκάθισεν ὀπίσθεν του.

— Σὲ παρακαλῶ, καλέ μὲ φίλε, ἠρώτησε τέταρτός τις, αὐτὸς ὁ ὄνος εἶναι ἰδικός σου; — Βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος. — Δὲν θὰ τὸ ἐπίσταυέ τις, ἀντεῖπεν ὁ ἄλλος, βλέπων ὁμᾶς, ὅτι τὸν φορτώνετε τόσον ἀσπλάγχχνως. Σὺ καὶ ὁ υἱός σε ἐμπορεῖτε καλλίτερα νὰ σηκώνητε τὸ δυστυχεὲς ζῶον, παρὰ αὐτὸ νὰ σηκώνη ὁμᾶς.

Πρέπει νὰ κάμῃ τις ὅτι ἀρέσκει τοῦ κόσμου, εἶπεν ὁ ὀνηλάτης, καὶ κατεβὰς τοῦ ὄνου μετὰ τοῦ υἱοῦ τε, ἔδεσαν τοὺς πόδας τοῦ ὄνου, καὶ διὰ τῆς βοηθείας πάλου τινὸς ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν σηκώσωσιν εἰς τοὺς ὤμους των καὶ νὰ τὸν περάσωσιν ἀπὸ τὴν γέφυραν, ἥτις ἔφερε πρὸς τὴν πόλιν.

Τοῦτο ἦτο τόσον ἀσεῖον θέαμα, ὥς ὁ λαὸς ἔτρεξε σωρηδὸν διὰ νὰ γελᾷ, ἔως οὗ ὁ ὄνος παροργισθεὶς διὰ τὴν ἄκραν φιλαφροσύνην τοῦ κυρίου τε, συνέτριψε τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο δεμένος, ὠλόισθησεν ἐκ τοῦ πάλου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ δυστυχεὲς γέρων ἐπέστρεψεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα εἰς τὴν